

**НЕОСНОВАНOST СУМЊИ КОЈЕ
СВЕШТЕНИЦИ ИЗНОСЕ О
МУХАММЕДОВИМ, НЕКА ЈЕ
НА ЊЕГА МИР, ЦИТАТИМА**

[Српски – Serbian – صربي]

Рахметуллах бин Халил Ел Хинди

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ دفع شبهات القسيسين الواردة على

الأحاديث النبوية الشريفة ﴾

« باللغة الصربية »

رحمة الله بن خليل الرحمن الهندي

2015 - 1436

IslamHouse.com

Неоснованост тобожњих сумњи које свештеници износе о веровесничким хадисима (цитатима)

Њихова прва сумња:

"Преносиоци Мухаммедових, нека су благослов и мир на њега, речи су његове супруге и родбина, и то њихово сведочење за њега је неприхватљиво."

Одговор:

Исто сумњичење се може упутити и на адресу свештеника. Може се рећи да су описивачи ситуација у којима се налазио Исус, нека је мир на њега, и преносиоци речи које имамо у овим познатим Јеванђељима његови пријатељи и ученици и да те њихове речи нису ваљан доказ његове истинитости. А ни један од Мухаммедових, нека су благослов и мир на њега, следбеника није претерао као што је, нпр. учинио писац Јеванђеља по Јовану (21:25) који каже:

„А има и друго много што учини Исус, које кад би се редом пописало, ни у сами свет, мислим, не би могле стати написане књиге. Амин.“

Ова изјава је, у то нема сумње, чиста лаж и прљаво песничко претеривање и паметне неће никада одвести таквој вери, али зато може обманути глупе.

Оно што о асхабима (следбеницима и друговима Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега), Бог био задовољан њима, износи секта „Шиити“ није ваљан доказ свештеницима, јер и у хришћанству постоје секте са убеђењима због којих их свештеници проглашавају иноваторским и неверничким. У то спадају њихове тврдње да постоје два бога, бог добра и бог зла, затим да је бог зла дао Мојсију Тору, да је Исус, нека је мир на њега, сишао у Пакао и извадио из њега све зле душе, а у њему оставио душе добрих, да је онај што је разговарао с Мојсијем, нека је мир на њега, и онај који је преварио јеврејске веровеснике био ђаво, затим да су сви веровесници из израелског народа крадљивци и ловови. Ето таква убеђења имају те иноваторске секте. Хришћани, без сумње, овакве изјаве и безбожна веровања одбацују, и кажу: "Речи ових секти нису доказ против осталих хришћана." Тако и ми кажемо: "Ако речи тих ваших секти нису доказ против вас, онда ни изјаве неких секти које се приписују исламу нису доказ против огромног броја следбеника ислама, нарочито ако се те њихове речи не слажу с текстом Часног Кур'ана и речима неких

чланова Посланикове, нека су благослов и мир на њега, породице. У Часном Кур'ану је много ајета (одломака) који јасно казују да асхаби (следбеници) никада нису изrekli нешто што би их извело из оквира ислама и што би их одвело у неверство. Ево неких од њих:

1. Узвишени Бог у сури "Покајање", 100. ајет каже:

"Бог је задовољан првим муслиманима, мухацирима и енсаријама и свим онима који их следе добра дела чинећи, а и они су задовољни Њиме; за њих је Он припремио рајске баште кроз које реке теку, и они ће вечно и заувек у њима боравити. То је велики успех."

Узвишени Бог је обрадовао прве муслимане, мухацире¹ и енсарије² Својим задовољством и вечним боравком у Рају. А у прве се муслимане, несумњиво,

¹ Онај ко се, у име Бога, исели да би сачувао исправну веру. Овде се мисли на муслимане Меке који су се 622. год. преселили из родне Меке у Медину остављајући куће, иметке, породице, и све што им је било драго и мило, само зато да би сачували и другима пренели Божију веру ислам.

² Онај ко дочека мухацира, подели са њим залогај иако је и њему потребан, и да му смештај. У овом случају се мисли на становнике Медине који су дочекали посланика Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, и муслимане поделивши с њима своје иметке и куће.

убрајају Ебу Бекр, Омер, Осман и Алија, нека је Божије задовољство на њих. Дакле, постоји јасан доказ да су обрадовани Божијим задовољством и Његовим наградама, као што постоје јасни докази да су на исправан начин дошли на власт и владали. Зато су речи критичара о праву 'Алије, неприхватљиве, као што су неприхватљиве и критике о праву преостале тројице. Критике те врсте не стоје када су у питању ови, или било који други од асхаба.

2. Узвишени Бог у сури "Покајање" (20-22) каже:

"У већој су части код Бога они који верују и који се исељавају и који се боре на Божијем путу залажући иметке своје и животе своје; они ће постићи што желе. Господар њихов им шаље радосне вести да ће им милостив и благонаклон бити и да ће их у рајске баште увести, у којима ће непрекидно уживати, вечно и заувек ће у њима боравити. Уистину, код Бога је награда велика."

Узвишени Бог рече да велика част припада верницима који су се иселили и који су се борили на Његовом путу залажући иметке своје и животе своје, и да ће они постићи што желе. Он им шаље радосне вести, истичући да ће према њима бити милостив и да ће их увести у рајске баште, у којима ће вечно

уживати. А нема сумње у то да су се четворица првих халифа иселили и на Божијем путу залажући иметке своје и животе своје борили. Њихов успех, вест којом су обрадовани, као и исправност њихове владавине су јасно потврђени. И то је код њих, као и код преосталих асхаба, нека је Бог задовољан њима, неоспорно, тако да ту не постоји могућност критике.

3. Узвишени Бог у сури "Покајање" (88-89) каже:

"Али, Посланик и они који с њим верују боре се залажући иметке своје и животе своје. Њима ће свако добро припасти и они ће оно што желе остварити. Бог им је припремио рајске баште кроз које реке теку, у којима ће вечно боравити. То је велики успех!"

И ето тако Узвишени Бог обрадова асхабе који вероваше и који се борише уз Посланика, нека су благослов и мир на њега. Обећа им свако добро, успех и вечни боравак у Рају. И четворица првих халифа су, без сумње, верници, који су се борили уз Посланика, нека су благослов и мир на њега, па и они спадају у оне којима је обећано свако добро, успех и вечни боравак у Рају, па је у погледу њих и осталих асхаба свака критика неоснована.

Узвишени Бог у сури "Ходочашће", 41. ајет, каже:

"Оне који ће, ако им дамо власт на Земљи, молитву обављати и милостињу удељивати и који ће тражити да се чине добра дела, а одвраћати од неваљалих а Богу се на крају све враћа."

Ето тако су описани исељеници, "који су ни криви ни дужни из завичаја свога прогнани", а који се помињу у 40. ајету ове суре.

Описујући те исељенике, Узвишени Бог истиче да су то они који ће када им се да власт на Земљи, радити четири ствари: молитву (намаз) ће обављати, милостињу ће удељивати, тражиће да се чине добра дела и одвраћаће од неваљалих дела. Нико не сумња у то да је, четворици првих халифа, управо Узвишени Бог дао власт, да се баш у њихово време ислам проширио, да се претходни кур'ански описи (четири ствари) односи и на њих. Доказано је да су били на исправном путу, путу којим је Узвишени Бог задовољан и да су следбеници и пријатељи Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега.

5. Узвишени Бог у сури "Светлост", 55 каже:

„Бог обећава да ће оне међу вама који буду веровали и добра дела чинили сигурно намесницима на Земљи поставити, као што је поставио намесницима оне пре њих, и да ће им засигурно веру њихову учврстити, ону коју им Он жели, и да ће им сигурно страх безбедношћу заменити; они ће се само Мени клањати, и неће мени друге равним сматрати. А они који после тога буду незахвални они су прави грешници.“

Порука је упућена верницима присутним у време њене објаве. Реч "поставити намесницима" упућује на то да ће се обећање испунити након Посланика, нека су благослов и мир на њега, а познато је да је он последњи Божији посланик, после којег нема посланика, што значи да се израз "поставити намесницима" односи на четворицу халифа после Посланика, нека су благослов и мир на њега. Све заменице у овом ајету се односе на њих и дошле су у множини, а стварна множина се не користи за број мањи од три . Тако се долази до закључка да број имама и владара којима је обећана власт није мањи од три.

Речи Узвишеног: "Засигурно ћемо веру њихову учврстити", представљају обећање да ће постићи велику власт, величину и ауторитет у свету. Данас

нико не сумња у то да се ово обећање испунило у случају прве тројице халифа: Ебу Бек-ра, 'Омера и 'Османа, нека је Бог задовољан њима.

А речи Узвишеног: "И учврстити веру њихову коју им Он жели", указују да је Узвишени Бог задовољан вером која ће се појавити и победити у њихово време.

Затим речи Узвишеног: "И Ми ћемо им сигурно страх безбедношћу заменити", садрже обећање да ће људи у време њихове владавине бити сигурни и страха лишени. Да се то обећање испунило у време прве тројице халифа, у то нико не сумња.

Божије речи: "Они ће се само Мени клањати, и неће Мени друге равним сматрати", говоре да ће људи у њихово време бити верници, а не идолопоклоници.

И тако је овај ајет доказ легитимности вођства прве четворице халифа, а нарочито прве тројице: Ебу Бекра, 'Омера и 'Османа, јер су се, управо за време њихове владавине десила велика освајања, држава се усталилила, вера учврстила, а сигурност која је владала у њихово време није постојала у време 'Алије, нека је Бог задовољан свима њима. Тако је доказано да су шитска оптуживања прве тројице халифа и њихових следбеника, неистините и у супротности с

текстом Часног Кур'ана. На њих се не осврће и оне нису доказ против већине следбеника ислама.

6. Узвишени Бог у сури "Победа", 26 каже:

"Кад су неверници срца своја пунили жаром, жаром паганским, Бог је спустио смиреност Своју на Посланика Свога и на вернике и обавезао их да испуњавају оно због чега ће постати прави верници, - а они јесу најпречи и најдостојнији за то а Бог све зна."

Затим у 29. ајету ове суре каже:

"Мухаммед је Божији посланик, а његови следбеници су строги према неверницима, а самилосни међу собом; видиш их како се клањају и лицем на тле падају желећи Божију награду."

Узвишени Бог за следбенике Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, тврди да су верници, да смиреност коју је спустио деле с Послаником, да су најпречи и најдостојнији да се помену по добру, да је свако добро нераздвојно од њих. Затим их хвали, истичући да су строги према неверницима, а самилосни међу собом и да се клањају и лицем на тле падају, желећи Божију награду и Његово задовољство. Прва четири владара су следбеници

Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, и на њих се односи овај опис и похвала. Ко о њима или онима који су их следили има другачије мишљење, заиста, греша и његово убеђење је неисправно и супротно тексту Часног Кур'ана.

7. Узвишени Бог у сури "Собе", 7. ајет каже:

"... али, Бог је вама право веровање омилио и у срцима вашим га лепим приказао, а незахвалност и раскалашеност и непослушност вам омразио. Такви су на правом путу."

Из овог ајета се разуме да су следбеници Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, волели веру, мрзили незахвалност, раскалашеност и непослушност и да су били на правом путу. Ко о њима има другачије мишљење греша и оно се не слаже с Часним Кур'аном.

8. Узвишени Бог у сури "Прогонство", 8-9 каже:

"И сиромашним мухацирима који су из родног краја свога протерани и имовине своје лишени, који желе да Божију милост и наклоност стекну, и Бога и Посланика Његовог помогну, то су, заиста, прави верници и онима који су Медину

за живљење изабрали и домом праве вере још пре њих је учинили; они воле оне који им се досељавају и у грудима својим никакву тегобу, зато што им се даје, не осећају, и више воле њима него себи, мада им је и самима потребно. А онима који се сачувају похлепе, они ће сигурно успети."

Узвишени Бог хвали мухацире-исељенике истичући да се нису иселили ради овосветских добара, него из жеље да Божију милост и наклоност стекну, Његову веру и Посланика помогну и да су били искрени у речима и у делима. Потом хвали енсарије који воле мухацире који им се досељавају, који се веселе када неко добро задеси мухацире и који више воле њима него себи, мада им је и самима потребно.

Ови описи, без сумње, указују на савршену веру. Узвишени Бог сведочи да су искрени. Они су Ебу Бекру, нека је Бог задовољан њим, говорили: "О халифо (намесниче) Божијег Посланика". Те речи су говорили искрено. Зато треба искрено признати легитимитет његове владавине. Ко о њему, или о мухацирима и енсаријама другачије суди његов суд је погрешан, а идеја лоша и опречна Часном Кур'ану.

9. Узвишени Бог у сури "Амрамова породица",
110 каже:

"Ви сте народ најбољи од свих који се икада појавио: тражите да се чине добра дела, а од неваљалих одвраћате, и у Бога верујете."

Узвишени Бог хвали пријатеље и следбенике Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, говорећи да они наређују чињење добрих дела, да одвраћају од неваљалих и да верују у Бога. И четворица халифа (намесника) се, без сумње, убрајају у њих. И онај ко о њима мисли другачије је грешник и отворено се супроставља Часном Кур'ану.

Неколико изјава имама (верских вођа) из породице Алије, нека је Бог задовољан њим

1. У књизи "Нехџул белага" која је опште прихваћена код шита стоје 'Алијине речи: "Дивна ли је та и та особа (а у другој предаји: вредан ли је тај и тај):

1. Исправио је криво,

2. Излечио болесно,

3. Успоставио Суннет (праксу Посланика, нека су благослов и мир на њега),

4. Оставио новотарије,
5. Одселио чисте одеће,
6. Са мало недостатака,
7. Чинио је добро,
8. Клонио се зла,
9. Непрестано је био Богу покоран,
10. И истински се бојао Бога."

Према мишљењу већине коментатора (а међу њима и шиитског правника Кемалуддина Ел-Бахранија овај се опис односи на Ебу Бекра. Међутим, неки сматрају да се односи на 'Омера. 'Алија је навео десет особина за Ебу Бекра или, пак, 'Омера. И када их је 'Алија, након њихове смрти, овако описао, онда се уопште не може поставити питање легитимитета њихове владавине после смрти Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега.

Од изјава 'Алије о Ебу Бекру и 'Омеру које износе неки коментатори књиге "Нехџул-белага" је и ова: "Тако ми Бога, њихово место у исламу је величанствено. Ако их задеси некаква несрећа, задесила је и сам ислам. Нека их прати Божија милост

и нека их најлепшом наградом награди за све што су радили."

2. У књизи "Кешфул-гумме" коју је написао један од великана шитске секте исна ашерије се наводе речи 'Алије ибн И'са Ел- Ердебила , стоји: "Упитан је Имам Ебу Џа'фер (Мухаммед Ел- Бакир) да ли је дозвољено украшавање сабље? Одговорио је: Да, украшавао ју је и Ебу Бекр Ес-Сиддик (искрени). Преносилац додаде: "Зар тако? Имам је скочио са свога места и повикао: Да, Ес-Сиддик! Да Ес-Сиддик! Да Ес-Сиддик! И онај ко за њега не каже: 'Ес-Сиддик' (искрени), да Бог да му Бог не примио дела ни на овоме ни на ономе свету."

Аутор књиге "Ел-Фусулул-мухимме" Мухаммед ибн Ел-Хасан Ел-Хурр Ел-Амили, један од истакнутих учењака шитске секте исна ашерије, преноси да су неки људи говорили лоше о Ебу Бекру, 'Омеру и 'Осману, па им је Ебу Џа'фер Мухаммед Ел-Бакир рекао: 'Реците ми јесте ли ви: "... Мухацири који су из родног краја свога протерани и имовине своје лишени, који желе да Божију милост и наклоност стекну, и Бога и Посланика Његова помогну'? Одговорише: 'Не, нисмо'. А јесте ли: 'Они који су Медину за живљење изабрали и домом праве вере још пре њих је учинили; који воле оне који им се

досељавају"? Одговорише: 'Не, нисмо.' Он им затим рече: 'Ви сте, доиста, далеко од тога да будете у једној од ове две групе, а ја сведочим да нисте ни од оних за које Узвишени Бог каже: **'Они који после њих долазе - говоре: 'Господару наш, опрости нама и браћи нашој која су нас у вери претекла и не допусти да у срцима нашим буде имало злобе према верницима; Господару наш, ти си, заиста, добар и милостив'!**'"

Речима Ебу Џа'фер Мухаммед Ал-Бакира (нека му Узвишени Бог Своју милост подари) је утврђено да је Ебу Бекр Ес-Сиддик, нека је Бог задовољан њим, достојан надимка "Ес-Сиддик" (искрени) јер је, уистину, био поуздан, искрен и праведан, и да је онај ко то оспорава лажац и на овоме и на будућем свету. А онај ко лоше говори о Ес-Сиддику, 'Омеру Ел-Фаруку и 'Осману Зун Нурејну, нека је Бог задовољан свима њима, не спада у скупину муслимана које је Узвишени Бог похвалио. Нека нас Бог сачува од ружног мишљења о асхабима (следбеницима) и молимо Га да са овог света одселимо са љубављу према њима. Амин.

Њихова друга сумња:

"Аутори хадиских збирки нису лично видели Посланика, нека су благослов и мир на њега, а ни

чуда која је чинио, нити су чули његове речи без посредника. Његове речи су до њих дошле усменом предајом и то 100 - 150 г. после његове смрти. Они су их након тога сакупили и око пола одбацили јер су биле непоуздане."

Одговор:

Огромна већина хришћана и јевреја, оних ранијих и ових данашњих, усмене предаје цени једнако као и писане. И не само то, него већина јевреја усмене предаје сматра потпунијим и вреднијим од писаних. Католици усмене предаје сматрају једнако вредним као и писане и верују да се и једне и друге морају прихватити и да се на њима темељи вера.

Став јевреја спрам усмених предаја

Јевреји свој верозакон деле на два дела: Писани који називају Тора и неписани који називају 'Усмене предаје' које су до њих дошле путем учењака. Они верују да је Бог на брду Тур објавио Мојсију обе ове врсте. Једна врста је до њих дошла писаним путем, а друга преко учењака који су је преносили с колена на колена. Ове две врсте су код њих на истом ступњу. Верују да су обе од Бога и да се морају прихватити. Међутим, неписане предаје, већином,

стављају изнад писаних, говорећи: "'Писани законик' је мањкав и на многим местима нејасан, па без усмених предаја које су јасније, потпуније, и које 'Писани законик' појашњавају и допуњују, није довољан као темељ вере." Зато они значења 'Писаног законика' (Торе) одбацују када се не слажу са усменим предајама.

Код њих је постало општепознато да завет узет од синова Израелових није узет због Писаног законика, него због усменог. И као да су овом варком одбацили 'Писани законик' и учинили усмене предаје основом своје вере. Божије речи коментаришу усклађујући их с овим предајама, иако су се оне умногоме разликовале од писаног Божијег говора. Јевреји су, још у време Исуса, нека је мир на њега, толико застранили да су усмене предаје више ценили него писане, па их је Исус, нека је мир на њега, укорио замерајући им што искривљују Божији говор ради свог учења. У њиховим књигама стоји да су им усмене предаје њихових првака драже од речи Торе и да су једни делови Торе добри, а други лоши, док су све предаје њихових првака добре и боље од записаних речи веровесника.

Из ових, и осталих њима сличних изјава се сазнаје да они усмене предаје цене више него 'Писани

законик', и да 'Писани законик' разумеју онако како га коментаришу усмене предаје. Код њих је 'Писани законик' сличан мртвом телу, а 'Усмене предаје' попут душе у којој је живот.

Они говоре: "Бог је Мојсију дао Тору и наредио му да је запише и то је "Писани законик', а поучио га је и значењима Торе и наредио му да их достави без писања и то је 'Усмени законик'. И Мојсије је са та два законика сишао са брда и пренио их, Арону, двојици његових синова и седамдесеторици поглавара. Потом су их они пренели осталим Израилићанима. Ове усмене предаје су се преносиле са колена на колено док их није почео сакупљати Ер-Ребиј Јуда Хакк Душ (Јудас) око 150. г. који их је уз велике потешкоће сакупљао око 40 година. Затим их је забележио у књигу коју је назвао 'Миснах'. И та 'Миснах' садржи усмене предаје које су прваци седамнаест векова после смрти Мојсија преносили једни другима усменим путем. Они верују да је све што се у њима налази од Бога, једнако као и 'Писани законик' и да се мора прихватити.

Јеврејски учењаци су написали два коментара Миснахе, један у трећем веку (неки кажу у петом) у Кудсу, а други почетком седмог века у Вавилону и њега називају Гемара, тј. савршена, јер верују да су те

две књиге савршен коментар основног текста Миснахе. 'Миснах и Гемара' сакупљене у једну књигу се називају 'Талмуд'. Ради разликовања се каже: Талмуд јерусалимски и Талмуд вавилонски. Гемара је препуна измишљених прича, али је и поред тога цењена код јевреја. Студирају је и код сваког проблема се њој враћају узимајући је за путоказ. Јевреји данас веру узимају из та два Талмуда који су далеко од Теврата и осталих веровесничких књига. А вавилонски Талмуд сматрају бољим од јерусалимског.

И када јевреји усмене предаје преношене седамнаест векова стављају изнад Теврата, знајући да су они у том периоду били изложени великим искушењима и крупним недаћама које су довеле до уништења њихових писаних књига и губљења ланца њихових преносилаца, а и поред тога те усмене предаје сматрају темељом својих убеђења и своје вере, па како се онда може приговарати муслиманима што узимају Часне веровесничке хадисе, сакупљене у књиге, један или два века након Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега?

Став већине хришћанских претходника спрам усмених предаја

Јуси Бис у својој историји каже да је Клемент у описима апостола Јакова навео приповетке које су, од очева и дедова, до њега дошле усменом предајом. И о апостолу Јовану је преносио приповетке чуване памћењем. Клемент је признао да је усмене приповетке преносио од неколико учењака, један је Сирац у Грчкој, други Ашурац на Истоку, трећи Јевреј у Палестини. Међутим, учењак од којег је највише усмених предаја пренео, и након којег више није тражио учењака, је учењак скривен у Египту.

Јуси Бис, такође, наводи да је Еринијус бележио све што је до њега усменим путем дошло од Поликарпа. И црква је преносила од Поликарпа, па се Еринијус поносио што не пише на папир него је, још од раних дана, имао обичај да све памти. Он помиње: да је Екнапијус пролазећи кроз Малу Азију, бодрио различите цркве да се чврсто вежу за усмене предаје, истичући да је Бибис писао све усмене предаје које су до њега допрле од вођа и њихових следбеника, јер се речима живих више окористио него књигама; да је познати историчар Хеџиси Бус, лаким стилем, у пет књига написао предаје о апостолима које су до њега дошле усменом предајом; да су многи бискупи прихватили усмене предаје о ускрсу, које су им пренеле неке особе, а које су, затим, бискупи унели у књигу и послали у цркве наредивши да их људи

прихвате; да је, следбеник апостолових ученика, Клемент Искендер Јанус, на молбу пријатеља да прикупи усмене предаје које је чуо од апостола, написао књигу о ускрсу.

Католик Џон Милнер је у свом десетом писму упућеном Џејмсу Бровну написао да основа католичке вере нису само писане Божије речи, већ много више од тога, она обухвата и писане и усмене речи, тј. Свете књиге али и усмене предаје којима црква коментарише веру. Еринијус је објаснио да је за онога ко трага за истином најлакше да прегледа усмене предаје, јер иако су језици народа различити, бит усмених предаја је једна.

Тако су усмене предаје апостола, преношене са колена на колена, сачуване у римској католичкој цркви, јер су их апостоли предали људима, а људи су их предали католичкој цркви.

Милнер у истом писму каже да је Тертулијен рекао: "Иноватори обично прихватају Свете књиге, а одбацују усмене предаје како би слабе ухватили у своју мрежу, а у средњи слој убацили сумњу, и ми таквима, зато, не допуштамо да у својим полемикама узимају Свете књиге као доказ. Од расправе која се ослања на Свете књиге нема друге користи осим главобоље и болова у стомаку, а ако се нешто и

постигне, то је крњаво, јер су сви прописи хришћанства и његових убеђења због којих смо ми постали хришћани, пренесени усменим предајама."

Милнер, такође, наводи речи Урицина: "Нама не приличи да верујемо људима који преносе из Светих књига, а оставимо усмене предаје које нам нуди Божија црква."

Он нам од Василиуса преноси да се у цркви Чувају многе теме као материјал за саветовање. Једне су узете из Светих књига, а друге из усмених предаја. Њихова снага у вери је једнака.

Он, такође, помиње да је Ибфанс у одговору новаторима подстицао на употребу усмених предаја јер није све у Светим књигама.

Затим наводи да је Чрисостом рекао да апостоли нису све доставили писаним путем, него су много тога доставили усменим путем. И оба начина су значајна. Усмене предаје су темељ веровања, и када се нешто утврди усменим путем, ми не тражимо другог доказа.

Тakoђе напомиње да је Екстајн рекао да за нека питања не постоји писани ослонац, па се узима из

усмених предаја; јер многе неписане ствари доноси Врховна црква, и оне нису написане.

Свештеник Ер-Ребиј Муса Кудсиј је навео мноштво догађаја из Свете књиге који се не разумеју без усмених предаја.

Ништа од убеђења и веровања хришћана се не утврђује Јеванђељем, напротив, све се узима из усмених предаја, као нпр: да је Син у бити раван Оцу, да је Свети Дух произашао из Оца и Сина, да Исус, нека је мир на њега, има двојаку природу, а једну суштину; да има две воље (људску и божанску), да је након смрти ушао у Пакао и многа друга слична веровања.

Др Бригхт истиче да ствари које представљају успех нису све записане, јер су апостоли једне догађаје пренели писањем, а друге усменим путем. И тешко онима који не прихватају и једне и друге, јер су усмене предаје у питањима веровања ослонац и извор раван писаним текстовима.

Бискуп Моник каже да је усмена верзија вреднија од писане.

Целенк Вертхе тврди да се сва неслагања у законнику решавају усменим предајама, јер су оне кључ решења за све размирице.

Бискуп Мани Сик тврди да у вери постоји шест стотина ствари које црква прописује, а оне нису нигде у Светој књизи појашњене, него су узете из усмених предаја.

Вилијам Мијур каже да вера старих хришћана у коју спадају и убеђења неопходна за спасење, није била записана, него је деци и онима који су желели прихватити хришћанство преношена усменим путем.

И након што смо видели да се јевреји и хришћани више ослањају на усмене него на писмене предаје, па чему онда напад на веровесничке хадисе, када се зна да је Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, рекао:

"Будите опрезни с мојим хадисом осим ако сте сигурни да је од мене, а ко на мене слаже нека припреми себи место у ватри."

1) Овај хадис (казивање) преносе 62 асхаба (следбеника), а међу њима су и десторица којима је Посланик, нека су благослов и мир на њега, још док су били у животу загарантовао Рај. Хадис је

мутеватир³ бележе га многи хадиски учењаци. (Фетхул Бари: 1:119).

И овај хадис је мутеватир, јер га преноси шездесет и два асхаба.

Зато је интерес муслимана за памћење Часног Кур'ана и веровесничких хадиса, још од првог века, већи од интереса хришћана за памћење њихових светих књига. Међутим, асхаби у своје време нису сабрали хадисе из неколико разлога, у које спада потпуна предострожност да се речи Посланика, нека су благослов и мир на њега, не помешају са речима Узвишеног Бога. Али су их зато генерација након асхаба⁴ – таби'ини⁵ без посебног редања, бележили у поглављима исламског права, да би их, када су били на уредан начин забележени, простудирала и вредновала генерација људи који су дошли после таби'ина. Труд који су они уложили на изучавању хадиса је био огроман, тако да се, у упознавању биографија преносиоца хадиса, њихове оданости вери и способности памћења, појавила феноменална наука. Сваки преносиоц хадиса је хадис наводио заједно са

³ Цитат којег преносе много особа из генерације у генерацију, уз немогућност да се сви они сложе на неистини.

⁴ Сваки муслиман који је имао прилику да се лично да сретне са Послаником Мухаммедом, мир над њим,

⁵ Генерација муслимана након асхаба посланика Мухаммеда, мир над њим.

ланцем људи који су га до њега пренели, а који сеже до Посланика, нека су благослов и мир на њега. Неки од тих хадиса преносе три особе. Сви хадиси се деле на три дела: мутеватир, мешхур и ахад.

Тврдње критичара: "...они су их сакупили, а затим око пола одбацили јер су били непоуздани" су неосноване, јер преносиоци хадиса нису одбацили ништа осим слабих хадиса, тј. оне хадисе који нису имали целовите ланце преносиоца. Њихово остављање не шкоди. Сви следбеници Ислама прихватају веродостојне хадисе, из поузданих хадиских збирки, а не прихватају хадисе из непоузданих збирки, нити оне који се не слажу са сахих (веродостојним) хадисима.

И тако постаје очито да нико нема право нападати следбенике Ислама што прихватају речи свога Веровесника нека су благослов и мир на њега.

Да би се схватио став хришћана по овом питању, прикладно је навести приповетку коју бележи Џон Милнер у својој књизи коју је издао 1838. г. у којој се каже: "... да је француска светица Дарк, изјавила да је она та жена која се помиње у књизи Јованово Откривење (12:1-2) где се каже:

"(1) И знак велики показа се на небу: жена обучена у сунце, и месец под ногама њеним, и на глави њеној венац од дванаест звезда. (2) И беше трудна, и викаше од муке, и мучаше се да роди."

Она је изјавила да је трудна Исусом. Следио ју је велики број хришћана. Били су веома радосни због те њене трудноће, па су од злата и сребра правили тањире да са њима дочекају "новорођеног бога"

Аутор Рахметуллах, као опаску на ову приповетку каже: "Да ли је ово сретно новорођенче достигло божански степен попут његовог оца или не?! Ако јесте, да ли је, онда, вера у тројство замењена "четвороством" или не?! Затим, је ли назив 'Отац' замењен називом 'Дед', или не?! Погледајте како се овим, и сличним причама поиграва умовима свештеника и њихових потомака! И, коначно, ко је био у оваквом стању и чији разум је ово прихватао, нема право говорити о Исламу, његовом Кур'ану и његовом Веровеснику, нека су благослов и мир на њега.

Боже! Упути нас на прави пут, и удаљи нас од измишљотина, заблуда и претеривања!

Одломак из књиге „Тријумф Истине“.